

hold, og vi har i hvert fald nu i FN-systemet en person, som er udpeget, og som vi – om vi vil – kan skyde på for at holde sagen i gang.

Regeringen vil presse på for en effektiv opfølgning af Beijingresultaterne i FN-systemet – ikke mindst i de multilaterale udviklingsorganisationer. Det er bl.a. et af de punkter, vi vil føre frem i forbindelse med det, vi kalder aktiv multilateralisme.

Endelig skal jeg kort omtale sammenhængen med de forudgående store internationale tema-konferencer, som hver især og med stigende styrke fra miljø- og udviklingskonferencen i 1992 til det sociale topmøde sidste år har beskæftiget sig med kvindernes rolle i samfundet.

Alle konferencerne har skubbet lidt til udviklingen hen imod ligestilling mellem kønnene, men en gennemgang af handlingsforslagene i alle slutdokumenterne viser, at internationale møder med særlig fokus på kvinder kommer et eller flere spadestik dybere end disse andre temakonferencer, selv om man også dér tager kvindespørgsmål op. Samtidig fungerer disse konferencer med særlig fokus på kvinder som et lokomotiv for, hvad man ellers tager op, og hvordan man tager kvindespørgsmålet op på andre konferencer.

Internationale møder om kvinder, hvad enten det drejer sig om verdenskonferencer eller særlige FN-generalforsamlinger, vil derfor efter vores mening ikke blive overflødiggjort, førend ligestillingsaspekter og kønsperspektivet er fuldt ud integreret i alle mål, handlingsforslag og konferencedokumenter osv., og der er et stykke vej endnu.

Jeg skal afslutningsvis henvise til regeringens redegørelse om den nationale og internationale opfølgning på FN's 4. verdenskvindekonference.

Forhandling

Helle Degn (S):

Globaliseringen af økonomien og globaliseringen af markedet er nu den realitet, også kvinderne må forholde sig til. Derfor er FN en af de globale og centrale talerstole, kvinder bør have adgang til, når de kræver fornyelse i hverdagen, og derfor er vores spørgsmål nu: Hvor skal vi mødes i år 2000?

Den fjerde FN-verdenskonference for kvinder blev i de fleste henseender en succes, som for-

måede at bygge videre på de tidligere FN-konferencer. Vi fik vedtaget en deklaration og en Platform for Action.

Kvinder skal stadig modarbejde fordomme og traditioner, der placerer dem som anden klasses borgere, som det blev sagt på konferencen, og derfor må kvinder udfordre de eksisterende systemer, så de bliver retfærdige for både kvinder og mænd og det samspil, der skal kunne udfolde sig imellem dem.

Vi er lige og frie borgere og kan som sådanne nu få glæde af regeringernes løfter i de vedtagne dokumenter. De forpligter også vores regering både ude og på hjemmefronten. Ude skal også vores regering nu lægge en strategi for et samarbejde med også de modvillige systemer og regeringer. Derfor har vi ønsket denne forespørgselsdebat.

Det gennemgående tema i alle dokumenterne fra de sidste års FN-konferencer har været fattigdommens konsekvenser for kvinder. Konsekvenserne viser sig ved, at kvinder udgør 70 pct. af verdens fattige. Enhver kan se, hvor indsatsen skal gøres, men indtil nu er kvinder kun blevet ofre for tokenism eller politiske aflad, som det også blev sagt under konferencen.

Det andet gennemgående tema i alle dokumenterne er mainstreaming: at integrere kvindespørgsmål og konsekvenserne i alle aktiviteter. Den frygt, man nok kan sidde tilbage med efter konference og besværgelser, er, at det i nogle lande måske risikerer kun at blive ved besværgelserne. Selv herhjemme har vi også uendelig svært ved at udmønte hensigten og konsekvenserne i kommunerne, i centraladministrationen, i diverse organisationer og institutioner og disses aktiviteter. Hvordan skal det så ikke gå med at ligestille piger og kvinder i de lande, hvor hele regimet ikke blot er modvilligt, men lodret imod ligestilling i det hele taget? Det bliver en ret sej kamp.

Derfor er det også så opmuntrende at se, at der ved hver eneste af de fire kvindekonferencer har optrådt stadig flere NGO-organisationer. Fra 5.000 til 30.000 kvinder har ad egen vej skaffet sig finansiering for at komme og for at være med.

Alle må til at lære sig den lektie, at det med mainstreaming og kvinder er noget svært noget, men det er begyndelsen til både udvikling og forandring, som betaler sig for ethvert samfund. Ja, det går faktisk ret dårligt uden. Også vores statsminister skal vide, at de kvindelige vælgere forventer af ham, at han får tænkt konsekven-